

Το ημερολόγιο των άστρων

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Νεανική λογοτεχνία

Σειρά: Αρχαιολογικά παραμύθια

Εύη Παπαδοπούλου, *Το ημερολόγιο των άστρων*

Επιστημονική επιμέλεια: Γιάννης Μπιτσάκης

Εικονογράφηση: Κατερίνα Βερούτσου

Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Σελιδοποίηση: Μάστορης Δ. Αλέξιος

Φίλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright® για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Copyright® Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), Ευαγγελία Παπαδοπούλου, 2017

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2018

KET B789 ΚΕΠ 340/18

ISBN 978-960-16-7891-7

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΛΑΝΗΓ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), Τ.Θ. 1213,

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> . e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΕΥΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

*Το ημερολόγιο
των άστρων*

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΙΤΣΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΕΡΟΥΤΣΟΥ

Για τους πολυτιμότερους θησαυρούς της ζωής μου,
την Ιωάννα και την Κλεοπάτρα
Για τον Μύρωνα της δικής μου ζωής,
που στάθηκε πολύτιμος βοηθός και συνεργάτης μου
σε αυτό το παραμύθι, τον Παύλο Αβραμέα
Για τον μικρό Στράτο Μπιτσάκη, που με τη γέννησή του
χάρισε ούριο άνεμο στο ταξίδι μας σε μια άλλη εποχή
Αλλά και για όλα τα παιδιά που εξερευνούν το παρελθόν
λαχταρώντας να ονειρευτούν το δικό τους μέλλον...

Τι είναι τα Αρχαιολογικά παραμύθια

Τα *Αρχαιολογικά παραμύθια* γεννήθηκαν το 2013 από τη Δρα Αρχαιολογίας Εύη Παπαδοπούλου. Αποτελούν πρωτότυπες ιστορίες, βασισμένες σε αληθινούς αρχαιολογικούς χώρους και ευρήματα, με απώτερο σκοπό τους την πρόσληψη γνώσης για τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό με έναν απλό, ευχάριστο και μοναδικό στο είδος του τρόπο. Έναν τρόπο που εδώ και χιλιάδες χρόνια αποτελεί παράδοση και πολύτιμη κληρονομιά για τον τόπο μας, συγκινώντας και ψυχαγωγώντας παράλληλα ανθρώπους από όλο τον κόσμο: το παραμύθι.

Τα *Αρχαιολογικά παραμύθια* δημιουργήθηκαν

για να υπηρετήσουν την επιστήμη που ανασύρει από το χώμα τη μνήμη, διαφυλάσσοντας, μέσα από τις αναπαραστάσεις των αρχαιολογικών χώρων, τη σπουδαία πολιτιστική κληρονομιά της Ελλάδας.

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μικρό νησάκι
Μανάμεσα στα Κύθηρα και την Κρήτη, ζούσε
ένα μικρό αγόρι. Μύρωνας ήταν τ' όνομά του κι
όλοι γνώριζαν την αγάπη του για τα βιβλία που
έβρισκε στη βιβλιοθήκη του παππού του. Βιβλία
που λάτρευε να διαβάξει στις πιο απόκρημνες βου-

νοκορφές του νησιού με μόνη του συντροφιά τη θέα και την αύρα της θάλασσας. Βιβλία γεμάτα χώρες μακρινές κι εξερευνητές που αποκρυπτογραφούσαν μυστήρια. Κόσμοι ολόκληροι κρύβονταν σε κάθε σελίδα και η μόνη στιγμή που ο Μύρωνας σήκωνε τα μάτια του από πάνω τους ήταν όταν ένιωθε το δειλινό να πλησιάζει.

Δεν είχε πολλούς φίλους, γιατί αντί να παίζει μαζί με παιδιά της ηλικίας του ποδόσφαιρο προτιμούσε να πιάνει την κουβέντα με τους ψαράδες και τους ναυτικούς που του γνώριζε ο παππούς του. Εκείνοι τον μάθαιναν πώς να ακούει την αγαπημένη του θάλασσα, κάθε φορά που τα κύματά της έστελναν το τραγούδι τους στους αστερισμούς, ζητώντας τους να παίξουν μαζί τους. Κι όταν, καμιά φορά, έφταναν στο νησί άνθρωποι σπουδαγμένοι, ο Μύρωνας δε χόρταινε να τους κάνει ερωτήσεις και να μιλάει μαζί τους με τις ώρες.

Οι γονείς του ήξεραν καλά πως μια μέρα ο τό-

πος του δε θα τον χωρούσε και πως η αγαπημένη του θάλασσα που, όπως έλεγε το νεαρό αγόρι, φρόντιζε να σκεπάζει και να απαλύνει τις παραξενιές του κόσμου, θα τον έπαιρνε μακριά τους.

Ποτέ όμως δεν είχαν φανταστεί πως αφορμή για το πρώτο του ταξίδι θα γινόταν ο ίδιος ο βυθός της...

Ήταν πρωινό Σαββάτου όταν άκουσε τη φωνή του παππού του να τον ξυπνά σαν σε όνειρο.

«Σήκω, παλικάρι μου, σιγά σιγά... Σου έχω μια

έκπληξη... Το βράδυ θα έρθεις μαζί μου... Να πάμε να ψαρέψουμε κολιούς και τσιρόνια...»

Ο Μύρωνας πετάχτηκε από το κρεβάτι και έτρεξε αμέσως στο γραφείο του να τελειώσει τα μαθήματά του, ώστε να ξεκινήσει, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, να ετοιμάζει την τσάντα με όλα τα σύνεργα που θα έπαιρνε μαζί του. Άνοιξε το παράθυρο με τις ξύλινες γρίλιες κι ένιωσε την καρδιά του να μετρά, ανυπόμονη, τον χρόνο πάνω στην αύρα που, χορεύοντας με τα αρώματα της λεμονιάς του κήπου τους, ήρθε να του χαϊδέψει το πρόσωπο.

Κι οι ώρες κύλησαν φέρνοντας τα βήματά του γοργά στην ανεμότρατα του παππού Στράτου. Δεν άργησαν να ανοιχτούν στο πέλαγο, με έναν στόλο από αστέρια να τους φωτίζει τον δρόμο. Άναψαν τη μεγάλη λάμπα στην άκρη της βάρκας κι άπλωσαν πάνω στα διάφανα νερά, σαν σεντόνι κεντημένο με κλωστή ασημένια, τα δίχτυα τους.

Ο Μύρωνας δεν έπαιρνε το βλέμμα του από το

φεγγάρι που, λεπτό σαν φέτα καθώς ήταν, έμοιαζε στέμματα φορεμένο σε μια νύχτα μαγική.

Και σαν να ήθελαν να τον καλωσορίσουν αυτή την πρώτη του βραδιά στη θάλασσα, αμέτρητα ψάρια άρχισαν σιγά σιγά να πλέκονται στα δίχτυα και ο παππούς του δε σταματούσε να εξηγεί με υπομονή πώς λεγόταν το καθένα.

Λίγο προτού χαράξει το πρώτο φως της μέρας, ομίχλη άρχισε να κυκλώνει τη μικρή βάρκα.

«Μύρωνα, το βλέπεις αυτό το μεγάλο πλοίο;»
είπε τότε ο καπετάν Στράτος.

«Ναι, παππού! Τι όμορφο! Μοιάζει να μην αγγίζει το νερό...»

«Πρέπει όμως να μας δει, γιατί φοβάμαι πως έρχεται καταπάνω μας».

«Μην ανησυχείς, παππού!» απάντησε το μικρό αγόρι και σηκώθηκε όρθιο, καταμεσής της βάρκας, κουνώντας τα χέρια του. Όμως, την ίδια εκείνη στιγμή, ένα νεογέννητο κύμα βρέθηκε κάτω από τη βάρ-

κα. Ο Μύρωνας δεν πρόλαβε να πιαστεί από το χέρι του παππού του, που, έντρομος, τον είδε να χάνει την ισορροπία του και να πέφτει στη θάλασσα.

Προσπάθησε να κολυπήσει, μα ένιωθε πως κάτι τον τραβούσε στον βυθό. Τα πόδια του ήταν βαριά, σαν να είχαν άγκυρες δεμένες πάνω τους, κι εκείνος πολεμούσε αδιάκοπα με έναν αόρατο εχθρό που λαχταρούσε να του κλέψει την ανάσα.

Όταν, ξαφνικά, κάτι σκίρτησε στη χούφτα του χεριού του. Την άνοιξε και είδε το κεφάλι από ένα μικρό χάλκινο δελφίνι, που τον κοιτούσε στα μάτια λέγοντάς του:

«Παιδί παιδάκι με τα καστανά μαλλιά
Σου 'μελλε να χαθείς εδώ για να σωθείς
μακριά...
Σου 'μελλε να χαθείς εδώ για να σωθείς
μακριά...»*

* Απόσπασμα από το ποίημα του Οδ. Ελύτη «Ο Φυλλομάντης».

Σαν από θαύμα η ψυχή του Μύρωνα ηρέμησε. Δε φοβόταν πια και κατάλαβε πως, όσο κρατούσε το δελφίνι, μπορούσε να αναπνέει μέσα στο νερό.

Ώσπου τα πόδια του πάτησαν στην άμμο και σκόνταψαν πάνω σε ένα χέρι.

«Βοήθησέ με να σηκωθώ, σε παρακαλώ» άκουσε τότε μια φωνή να του λέει.

